

ШИВОН

Його тут немає.

Шивон повільно видихає через ніс. Дівчина хоче заспокоїтися, але вся її техніка більше нагадує розлюченого бика, ніж медитацію дзен.

Заради цього побачення вона скасувала сніданок із подругою. Накрутила волосся, нафарбувала губи й навіть поголила ноги (не лишень до колін, а до самого верху, на випадок, якщо йому заманеться під столом провести рукою по її стегнах).

І дідько, його тут немає.

— Я не злюся, — каже вона Фіоні у відеочаті. Вони завжди розмовляють через відеозв'язок, бо Шивон дуже вірить у силу зорового контакту. Крім того, дівчині хотілося похизуватися своїм розкішним виглядом, нехай навіть перед сусідкою по квартирі. — Я змирилася. Він чоловік, отже, він мене підвів. Чого я взагалі очікувала?

— У тебе звабливо-сексуальний макіяж, — зауважує Фіона, вдивляючись в екран. — Шив, а ще навіть дев'ятої години ранку немає.

Шивон знижує плечима. Вона сидить в одному з тих кафе, що пишаються своєю дивакуватістю, яка їй завжди дратувала в будь-чому чи будь-кому. На столі перед

нею чашка недопитого подвійного лате на вівсяному молоці. Якби вона знала, що її кинуть на День святого Валентина, то замовила б нормальне молоко. Шивон стає веганкою лише тоді, коли в неї гарний настрій.

— Люди займаються сексом, це нормально, — каже вона.

— Навіть на ранковому побаченні?

Насправді вони ніколи раніше разом не снідали. Але коли Шивон повідомила йому, що збирається навідатись у Лондон, хлопець запитав: «*Чи не хотіла б ти поснідати зі мною завтра вранці?*». Запрошення на ранкове побачення, безумовно, неабичого варте, а в День святого Валентина й поготів. Зазвичай їхні зустрічі відбувалися в її готельному номері, найчастіше після одинадцятої вечора. Вони бачилися щомісяця в першу п'ятницю, плюс позаплановий бонусний день, якщо дівчина приїздила до Лондона.

Її все влаштовувало. Цього досить. Шивон не *потребувала* нічого більшого: він живе в Англії, вона — в Ірландії; вони обоє зайняті дорослі люди. Їхня домовленість працює бездоганно.

— Може, почекаєш ще п'ять хвилин? — питає Фіона з повним ротом кукурудзяних пластівців, граційно прикриваючись долонею. Вона сидить за кухонним столом, її волосся зночі зібране в косу. — Можливо, він просто запізнюється.

Шивон відчуває невимовну тугу за своєю квартирою, хоч її не було вдома лише день. Вона сумує за знайомим лимонним запахом своєї кухні, за спокоєм своєї гардеробної. Їй бракує тієї версії себе, яка ще не

припустилася помилки, сподіваючись на те, що її інтрижка може стати чимось більшим.

Дівчина потягує лате якомога невимушено.

— Ой, припини. Він не прийде, — каже вона, знижуючи плечима. — Я змирилась із цим.

— Ти не думаєш, що, можливо, списуєш його з...

— Фі, ми домовилися зустрітись о восьмій тридцять. Уже за десять хвилин — дев'ята. Він мене кинув. Буде краще, якщо я... — вона ковтає клубок у горлі, — прийму це й відступлю.

— Гаразд, — зітхає Фіона. — Добре. Пий каву, пам'ятай про свою неперевершеність і будь готова надерти всім дупи сьогодні.

Її американський акцент з'являється, коли вона вимовляє «*надерти дупи*». Нині дівчина здебільшого говорить так само по-дублінськи, як і Шивон. Дівчатам було по вісімнадцять, коли вони вперше зустрілися в Гаєтській школі акторської майстерності. Тоді Фіона мала нью-йоркський акцент і була впевненою в собі. Але десять років невдалих прослуховувань залишили на ній свій відбиток. Їй щастило лише на ролі дублерок. Шивон беззастережно вірить, що це рік Фіони, як і кожен рік протягом останнього десятиліття.

— Коли я не була готова дерти дупи? Я тебе прошу.

Шивон відкидає волосся назад у ту мить, коли позаду неї проходить чоловік та перечіпається через її стілець. Кава хитається в його руці й крихітні бризки із чашки падають на плече Шивон. Вони тонуть у червоному кольорі її сукні, залишаючи маленьку пляму, дві краплини, схожі на крапку з комою.

З цього могла б вийти мила історія знайомства. Обернувшись, Шивон кілька секунд розглядає чоловіка. Він привабливий, високий, один із тих, хто заводить великих собак і голосно сміється. Аж тут він каже: «Господи, та ти ж комусь око виколеши своїм волоссям!». І Шивон вирішує: ні, вона не в тому гуморі, щоб спілкуватися з великими імпозантними чоловіками, які не перепрошують за те, що пролили каву на сукню откутюр. У її грудях наростає бурхливе обурення, і вона вдячна за нього, навіть відчуває полегшення — це саме те, що їй потрібно.

Дівчина простягає руку, злегка торкаючись його ліктя. Він сповільнюється, звівши брови, а Шивон навмисно робить павзу, перш ніж заговорити.

— Хіба ви не хотіли сказати, що вам дуже шкода? — запитує дівчина солоденьким голосом.

— Обережно, друже, — каже Фіона з телефона, який зараз спирається на хиткий теракотовий горщик у центрі столу.

Шивон знала, що він не буде обережним.

— Рапунцель, за що саме я маю просити вибачення? — питає він. Чоловік переводить погляд на пляму від кави й поблажливо сміється. Він удає, що примружився, ніби там немає на що дивитися, намагається бути милим, і якби Шивон була в доброму, вегансько-молочному настрої, то могла б погодитись із цим. Але, на лихо для чоловіка з кавою, Шивон щойно продинамили у День святого Валентина.

— Ця сукня коштує майже дві тисячі євро, — каже дівчина. — Перекажете кошти зараз чи будете платити частинами?

Він сміється, закинувши голову. Кілька пар озираються.

— Дуже смішно, — відказує він.

— Я не жартую.

Посмішка сповзає з його обличчя, і тоді все починається по-справжньому. Він підвищує голос першим; вона показує сукню на сайті Net-a-porter; він огризається і називає її хамовитою *маленькою мадам*. Чудово, це дає їй додаткові п'ять хвилин на перезарядку. Фіона ж сміється з екрана телефона, і на кілька секунд Шивон майже забуває, що її кинули в нудно-дивакуватому кафе.

— Шив, ти безжальна, — ніжно каже Фіона, коли Шивон вмощується у своє крісло.

Чоловік іде геть, кинувши їй на стіл десять фунтів «на хімчистку». Усі витріщаються. Шивон відкидає через плече свої блискучі біляві локони, що стали приводом для суперечки, та відвертається до вікна. Підборіддя догори. Груді вперед. Ноги схрещені. Голова повернута так, що тільки Фіона бачить: дівчина ледь-ледь стримує сльози.

— Полегшало? — запитує Фіона.

— Звісно. А ще я розбагатіла на десять фунтів. Що б такого замовити? — Шивон шмигає носом, бере меню з іншого боку столу. Вона зиркає на годинник: 9 ранку. Лише дев'ята ранку, а у неї вже рекордно поганий день. — Може, «не забувай про хороше» яечні? Чи «завжди усміхайся» капустяне смузі?

Вона ляскає рукою по столу й відсуває меню від себе; пара за сусіднім столиком злегка підстрибує і напружено спостерігає за дівчиною.

— Трясця, це найгірше місце, щоб бути покинутою на День святого Валентина, — каже Шивон. Злісне обурення в її грудях стихло, і натомість залишився всеохопний біль від самотності та від того, що невпинно підступають сльози.

— Не дозволяй цьому впливати на тебе, — каже Фіона. — Він негідник, якщо кинув тебе ось так.

— Він негідник, — люто каже Шивон тремтливим голосом.

Фіона замовкає. Шивон вирішує, що подруга дає їй час опанувати себе, і вона, розправляючи плечі, не дозволяє жодній сльозині скотитися по щоках.

— Я знаю, що для тебе це дуже важливо, Шив, — обережно промовляє Фіона. — Ти навіть... Хіба це не перше справжнє побачення після Кілліана?

Шивон хмуриться, визнаючи поразку, і витирає очі.

— Ти гадаєш, я три роки ні з ким не зустрічалася?

Фіона терпляче чекає: вони обидві знають, що це так. Хоча Фіоні не варто було нагадувати. Зрештою вона зітхає та запитує:

— Отже, з ним усе скінчено?

— Ох, можеш не сумніватися. Він у минулому, — відказує Шивон.

Він пошкодує про той день, коли її кинув. Шивон ще не знає, яким чином, але вона щось вигидає. І йому це не сподобається.

МІРАНДА

09:03. А ніхто так і не з'явився.

Міранда гризе ніготь на великому пальці, спершись на свою автівку та вистукуючи черевиком по шині. Затягує волосся у хвостик тугіше. Перевіряє шнурівки на черевиках. Згодом дівчина перебирає свій рюкзак і переконується, що все на місці: дві пляшки води, спорядження для лазіння по деревах, ручна пилка з вигравіюваним на руків'ї ім'ям — подарунок від батьків на день народження. Усе на місці, ніщо не згубилося і не змістилося, жодна річ магічним чином не вистрибувала з рюкзака в якусь мить упродовж двадцяти хвилин подорожі від квартири до місця призначення.

09:07. І, нарешті, чути звук шин по гравію. Обернувшись, дівчина бачить яскраво-зелену вантажівку Джеймі, прикрашену логотипом компанії «Джі-Дойлі». Серце Міранди тріпоче, як налякана пташка у клітці. Вона випростовується, дивлячись, як Джеймі та інші члени команди виходять із салону машини.

Коли вони наблизилися, Джеймі усміхнувся їй.

— Ей-Джей, Спайкс, Трей, це Міранда Россо, — каже він.

Двоє чоловіків дивляться на Міранду знайомим їй поглядом: дещо заляканим, нервовим поглядом